

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1908
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΗΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

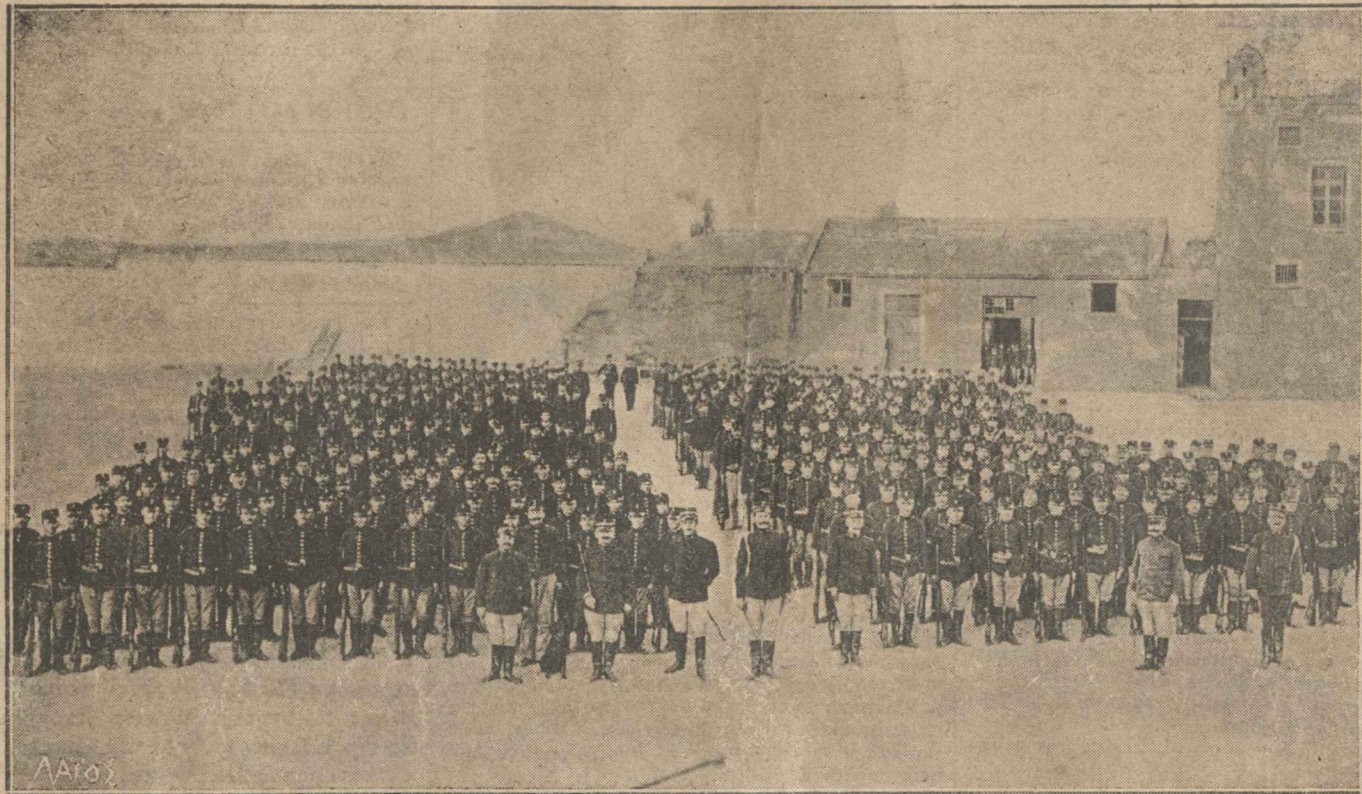
ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ Ν ΚΡΗΤΗΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

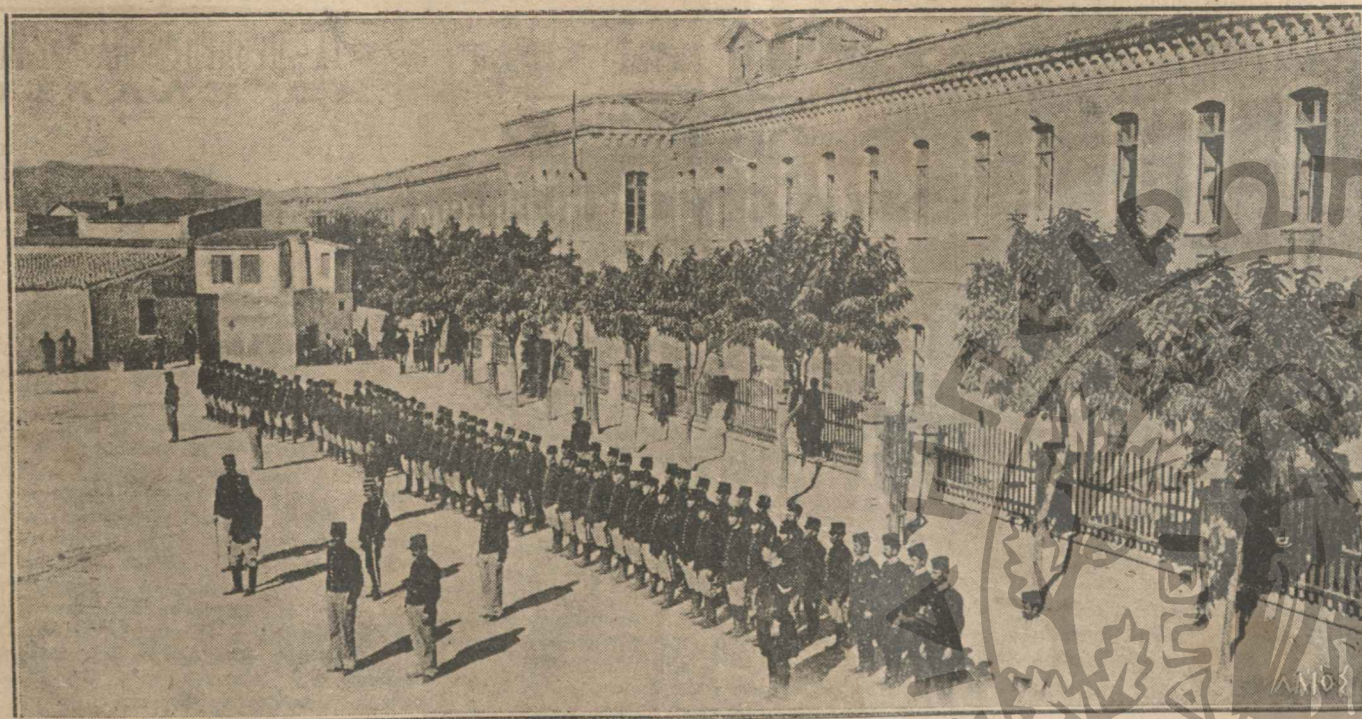
ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΒΙΔΑΚΤΩΡ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΜΩΝ



ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ



ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ ΚΡΗΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΠΡΟΣ ΕΝΑΡΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ



Διακόπη, ἐπ' ὀλίγον, ἡ Ἰουδὴ ὡς νὰ ἤθελε νὰ συγκατανεύσῃ τὰς σκέψεις τῆς.

Κατόπιν εἶπε:

— Μ' ἐπόυσες ὡς σύζυγον, πρὶν ἐξετάσῃς τὴν καρδίαν σου.

— Αὐτὴ, ὥρατα Ἰουδὴ, μὲ ὥθησεν εἰς ὅσα βλέψεις...

— Ἡ καρδία μου, ἡ ὁποία ἀπὸ χθὲς ποιεῖ πρὸς χάριν σου.

— Μὰ ἀγαπᾷς λοιπόν;

— Δὲν γνωρίζω τί εἶνε αὐτὸ ὅπου αἰσθάνομαι, ἀλλ' ἔχω τὴν διάθεσιν νὰ γίνω δοῦλος σου, καὶ ὅμα σου ἀκόμη, ἐάν θέλῃς.

— Ἡ εὐτυχία τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶπε νὰ σὲ βλέπω διαρκῶς καὶ νὰ σὲ αἰσθάνω ἐπὶ τοῦ στήθεός μου. Τὸ σῶμά μου ὅλον καίεται ἐκ πόνου καὶ θυμῷ ὀλίγον ὁρόσον ἀπὸ τὰ χεῖρά σου.

— Δρόσον ἀπὸ λέξεις τῆς ἀγάπης ἢ ἀπὸ φιλή-ματα;

— Ὡ μάγισσα! Μὲ πᾶνεις εἰς τὰς χεῖράς σου, ὡς ἄθροισμα.

— Δὲν ἀπαντᾷς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

— Ἀλλὰ τί περιμένεις; Ν' ἀρνήσῃς μὴν ὁμολο-γῶν σου ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ, οὐ, ἡ ἐν σου φιλήμα.

— Ἀγάπην θέλω ἀπὸ σέ, ὥρατα μου, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ζωὴ μου χωρὶς σέ, θὰ εἴναι ἀπὸ τοῦδε σκό-τος καὶ πλῆξης καὶ σκῆ.

— Ἀγαπᾷς λοιπόν!...

— Πόθον γίναντες ταράσσον δολιχλήρον τὸ σῶμα μου.

— Πῶς φαίνεται ὅτι ἦσουν ἀνέσκατος μέχρι τῆς χθὲς.

— Εὐλογητὴ ἡ ὥρα, ποὺ ἐβόσκα εἰς τὴν Βε-θυλὴν.

— Καὶ ἐπειδὴ ἠγάπησες ζήτησεν τὴν ἐνοσίαν μας.

— Εἶνε τόση μεγάλη ἡ ἀγάπη μου, ὥστε μοῦ παρέχει δικαιοσύνη.

— Ἀ... ἐκράνθησεν ἡ Ἰουδὴ ἐνερπυμένη ἀπὸ τὸ ἐρώτημα, ὅπως ἤθελε νὰ καταλήξῃ...

— Ἡ ἀγάπη σου παρέχει δικαιοσύνη... Δὲν εἶπες αὐτὴ;

— Καὶ τὸ ἐπιμένω.

— Εἰμαι σύμφωνος τελείως, στρατηγῇ. Ἡ ἀγάπη παρέχει δικαιοσύνη, καὶ ὅσον εἶνε μεγαλὴτέρα ἡ ἀγάπη, τόση μεγαλὴτέρα εἶναι καὶ τὰ δικαιώματά τῆς.

— Ποῖος θὰ τὸ ἀρνῇται αὐτὸ;

— Λοιπὸν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὃ ἐπίσης ἔχει ἐπ' ἐμοῦ δικαιώματα ἀντίθετα τῶν δικῶν σου.

— Σὲ ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ;

— Ἡ Ἰουδὴ ἐκάλυψε ἐκ νέου.

— Ἦνως τὰς χεῖρας καὶ οἱ γυμνοὶ βραχίονές τῆς ἀπετέλειαν ἐν πλάσιον λευκῶν καὶ γαλακτοχρόνων, τὸ ὅποιον ἐπλάσθησαν τὰ χεῖρά σου.

— Ὑψος τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ὀλοφέρνην, τὸ μαρὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον ἐτάραξε τὰς φρένας τὸν ἀνθρώπου καὶ τὸ ἐστῆριζεν εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ ἀσπυλίου.

— Στρατηγῇ, τοῦ εἶπε, νομίζεις ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

— Ὡ πλάνη! Εἰπέ μου τί πιστεύεις ζήτησε;

— Δὲν ἀναγκάζουν πιστεύειν, διότι γνωρίζω τί σοὺ λέγω. Δὲν ἀγαπᾷς, ὥρατα Ὀλοφέρνη, ἀλλὰ ποθεῖς. Ὁ ποθέτης, ὁ γλιτών τὰ στήθη καὶ τὴν κεφαλὴν σου, γενοῦται ἐκ τοῦ πόθου μόνον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐρωτός.

— Τί θὰ εἶπῃς ἔρω; ἂν δὲν ἦνε αὐτὸ ὅπου αἰσθάνομαι; ὅμως νὰ πῶς εἰς τὸν ἔταρος καὶ νὰ μὲ παύσῃς, θέλω νὰ ὑποστῶ βραχίονας, ἂν πρόκειται νὰ εὐχαριστήσῃ, νὰ ἀποθάνω θέλω ἂν τὸ θέλῃς, σὺ.

— Ἀγάπη ἡ ὁποία ἐστέρχεται μὲ τόσην ὀρμὴν οὐδὲν ταχέως.

— Μὴ συζητῇς, εἰς τὸν πᾶν πᾶν.

— Πρόκειται νὰ ζήσωμεν μαζὶ μίαν ζωὴν ὀλο-κλήρον. Αὐτὰ πρέπει νὰ λυθῶν ἐκ τῶν προτέρων.

— Ποῖα;

— Ἡ ἀγάπη σου εἶνε μία νόσος, καὶ αἱ νόσοι τῆς ἀγάπης, εἶναι ἀλλοιόμενοι!... παροῦκα!

— Ὁρῶμαι ὅτι δὲν θὰ σεοῦθῃ τὸ αἰσθημά μου, μέχρις ὅπου ἀποθάνω. Φοβόμην ὅτι καὶ πέραν τοῦ θανάτου θὰ σὲ ἀγαπᾷ.

— Ὅθ μ' ἀγαπᾷς ὀλίγον χρόνον, μετὰ τὴν ἐνο-σὶν μας καὶ κατόπιν θὰ γελᾷς δι' ὅσα λέξεις σὴ-μερον.

— Ποῖον πνεῦμα πονηρὸν σοὺ ὑπαγορεύει; τὰ δυσόνομα αὐτὰ;

— Ἡ πείρα τῆς ἀγάπης, τὴν ὅποιαν ἔχω.

— Ἐχες περᾶν, σὺ, μὲ τὰ ἔσκα ὀκτὼ σου ἐτη;

— Ὀλίγον μόνον ἡμερῶν.

— Καὶ τί σοὺ λέγει ἡ θεὰ αὐτὴ ἡ μοχθηρὰ.

— Ὅτι διψᾷς τὸ σῶμά μου καὶ ἐν μὲ ἀγαπᾷς.

— Καὶ ἂν ὑπάρχῃ;

— Ἐγὼ θὰ ἦμαι σύζυγός σου.

— Σὺς ὡς χωρὶς ἀγάπην;

— Θὰ σὲ ἀγαπᾷ.

— Ἡ Ἰουδὴ ἠγέρθη τῶρα, περιστρέψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐστῆριζεν ἐπὶ τὸν στρατηγόν.

— Αὐτὴ εἶνε διαφορά σας, εἶπε.

— Μὰ ποῖον; ἠρώτησεν ἐκείνος πελιδνός.

— Μὰ τὸν ἀγαπᾷ τὸν μου.

— Ἀγαπᾷς; ὠλόθυσε ἐκείνος.

— Τὸ γνωρίζεις ἀπὸ χθὲς.

— Τὸν ἀγαπᾷς ὅπως ἐκείνον, τὸν ἀσπυλόν, τὸν κυνηγὸν τῆς λίανης;

— Καί, στρατηγῇ, αὐτόν. Τὸν ἀγαπᾷ, διότι ἐκεῖ-νος μ' ἀγαπᾷ, διαφορετικώτερα. Ἐκείνου ἡ ἀγάπη, δὲν εἶνε πόθος τῆς σαρκὸς, εἶνε ψυχῆς ἀνάγκη.

Δὲν εἶνε ἐπιμέρους μανία, εἶνε δύναμις μὲ βάθος καὶ μὲ σταθερότητα. Ὁ Χάν γνωρίζει τὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν ἰσχύην του. Σὺ, λέγεις ὅτι ἀποθνήσκεις δι' ἐμὲ. Ἐκείνος ἀρνείται ὅτι μ' ἀγαπᾷ. Ἀλλ' εἶνε τόσον εὐγενὴς καὶ τόση μέγας, ὥστε ἀναγινώσκω εἰς τὸ βλέμμα του, ὅτι αἱ λέξεις του εἶναι ψευδεῖς.

— Ψεύδεται ἄνθρωπος καὶ, οὐ, τὸν ἀγαπᾷς;

— Δὲν ψεύδεται διὰ νὰ μ' ἀπατήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ θυσιάσῃ τὴν ἰσχύην του ὑπαρξίν. Δὲν τὸν γνωρίζεις καὶ ἔχεις δικαίον νὰ ἐμυλῇς περὶ αὐτοῦ, μὲ τόσην ὑπεροφίαν. Ἀλλὰ ὁ Χάν εἶνε ἀνθρώπος ἐξ ὧν τὸν ἀνδρῶν, τοὺς ὅποιους εἶδα. Ἐκτός τούτου, εἶνε ἡ Μοίρα, ἡ ὁποία τὸν ὥθει εἰς τὴν ἀγάπην μου.

Ποῖος θ' ἀντισταθῇ εἰς τὴν δύναμιν τῆς;

— Καλὴ μου Ἰουδὴ... αὐτὰ εἶναι φαντασία παιδικὰ καὶ λόγιοι ἀνευ κοινότητος. Μία ἡμερο-νόπαις δὲν δύναται νὰ ἐνωθῇ μὲ ἓνα κυνηγὸν ἀσπυ-λόν.

— Δύναται ὁμοῦ νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὅθ ἀπέφηνε νὰ ἐνωθῇ μὲ ἄνδρα, διὰ γάμου.

— Ἐάν ὁμοῦ ἐνωθῇ...

— Τελείως.

— Αὐτὸ ἤθελε νὰ σοὺ εἶπω ἐδῶ ὅπου σὲ ἔφερα.

— Τί; Λέγε το.

— Ἀγαπᾷς, ἔχω δικαίωμα νὰ ἀγαπᾷς καὶ ἐγώ.

— Ἦνως τοῦ πατρός μου ἡ θέλησις μὲ ρίψῃ εἰς τὴν ἀγκάλην οὐνοῦ ποτε νημερῶς. Ἐγὼ ἐκ τῆς ἀγκά-λης τοῦ συζύγου μου θὰ βλέπω πάντοτε τὸν Χάν, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης μου τῆς νυμφικῆς, ἐκείνον διαρκῶς θὰ ὀνειρεύομαι.

— Παρρησιάζου, ὥρατα Ἰουδὴ.

— Ἦνως... ἀλλ' ὅσα λέγω εἶνε ἡ ἀλήθεια.

— Καὶ ποῖος σύζυγός θὰ ἀναβῇ αὐτὸ;

— Δὲν ἐξετάζεις ποῖος. Λέγω μόνον ὅτι πέπρω-ται νὰ γίνῃ.

— Καὶ ἂν ἦμεις ἠθέλωμεν ἐνωθῇ, διὰ τοῦ γάμου;

— Ὅθ ἐγίνετο τὸ ἔθον.

— Ὅθ ἠγάπα πάντοτε τὸν Χάν;

— Μὲν ὁ Χάν.

— Νόστι, ἀγαπήτη μου καὶ μάλιστα ἐπικιν-δύνως.

— Τὸ δέχομαι... Ὁραμένης με καὶ λάβε με ὡς σύζυγον.

— Εἶνε ὡς νὰ μοῦ λέγῃς ὅτι μὲ ἀποκρούεις.

— Ἄν τοῦτο περᾷς εἰς λόγους μου...

— Ἀλλὰ τί ἀλλοῦ;

— Τότε εἶνε ἀληθές.

— Καὶ τοῦ πατρός σου ἡ ἐπιθυμία;

— Ὅθ συντελεσθῇ.

— Μήπως ὑπάρχει τρόπος;

— Ὅθ μὲ νυμφευθῇ.

— Ὅθ σ' ἔχω σύζυγον ἐγώ, καὶ σὺ, θὰ ἀγαπᾷς ἐν κυνήγῳ.

— Ἰάτρουός μου τὴν καρδίαν καὶ θὰ τὴν ἔχῃς ἰσχυρὴν σου.

— Τί θέλεις;

— Ὁ Χάν φέγει. Ὁ ἥλιος κλίνει πρὸς τὴν δύ-σιν του καὶ σπεύδει νὰ ἐξέλθῃ πρὶν κλείσῃ αἱ πόλαι.

— Ὅθ σ' ἐπανιδῶ, στρατηγῇ, ἐφώνησεν ἡ κόρη πρὸς τὸν Ὀλοφέρνην καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ δέν-δρα, σπεύδουσα πρὸς συνάντησιν τοῦ Χάν.

— Ὁ Ὀλοφέρνης ἤκουσε τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ δούλου.

Κατ' ἀρχάς, ἐσφίγγε τοὺς γρόνθους του καὶ ἐκ-νύθη πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἀλλὰ ἐσταμάτησε πάλιν ἀποτόμως.

Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφῆκε στεναγμὸν βαθύν.

— Τὴν ἀγαπᾷ πολύ... ἐτραυλίσεν σιγῇ, καθ' ἐκείνους...

Καὶ μόνον τὰ ἀνὴρ ἤκουσαν τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ πόνου του.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΟΜΑΣΣΑ

Ἡ κυρία ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΘΡΑΚΙΩΤΗ, καλῶς κατηχημένη εἰς τὸ Μασάζ, ἀναλαμβάνει τὴν δι' ἀντρίων ὑπερ-πείαν Κυρίων τε καὶ Κυριῶν.

Τὸ Μασάζ θεραπεύει ταχύτητα καὶ δυνάμειν τὰς ἀσθενείας καὶ νευραλγίας, τὰς πρῶτους ρυ-τίδας τοῦ προσώπου, τὴν ἰσχυρότητα κλπ.

Ἡ Κ. Αἰκ. Βραχίωτη ἐπισκέ-πτεται κατ' οἶκον τοὺς πάσχοντες ἢ δέχεται αὐτοὺς, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, καθ' ἡμερῶν.

3-6 Μ. Μ.

Ὁδὸς Ἰπποκράτους ἀρ. 9

ΜΟΝΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡ. ΠΛΑΚΩΝ

ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΥ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥ ΕΝ ΤΩΙ ΚΟΣΜΩ ΕΡΓΟΤΕΛΕΙΟΥ

LUMIERE

ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/4 %

Καταθέσεις χρημάτων εντόκως. Εἰς

πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

Γ. ΑΝΤΩΝΙΔΗΣ

Εἰς τὸ Κουρεῖον Γ. Αντωνιάδου

Πανεπιστημίου 55 θὰ εἴδῃτε τὴν

τελειωτέτην ἀπολύμανσιν ὁλων τῶν

ἐργαλείων διὰ τῆς καύσεως.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ γνωρίζουσα καὶ τε-

λείως τὴν οἰκτικὴν ζήτησιν. Πλη-

ροφορία εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Κυρία μου, σὲ ἀναζητῶ.

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Καίτοι νεαρός ἀκόμη ὁ κ. Σπύρος Τρι-κούπης, ὁ υἱὸς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτι-κῶν, ἔχει ἐμβαθύνει εἰς μελέτας καὶ ἔχει ἀσχοληθεῖ, περισσότερο ἢ ὅσον ἰδύνατο, κἀκεῖς νὰ περιμένῃ εἰς τὴν φιλολογίαν.

Γνωρίζων τρεῖς ξένας γλώσσας, κατώρθωσε νὰ ἐλθῇ εἰς ἐπαφὴν μὲ δὲ τὰ δυνατὰ καὶ τὰ ὥρατα δημοτυγμήματα τοῦ συγχρόνου πνεύματος. Γράφον δὲ, μὲ τέχνην πολλὴν καὶ χάριν τὴν μυητικὴν του, θὰ παροῦ-σάσῃ παρακλίσεις εἰς τοὺς ἀναγνώστους τῆς «Ἑλλάδος» μερικὰς φυσιογνωμίας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ξένους Συγγραφεῖς.

Ἡ μέχρι τοῦδε ἐμφανὴς τοῦ συμπα-θοῦς καὶ συνεργάτου, εἰς τὴν δημοσιότητα, καὶ ἡ κατωτέρω πρώτη διαγραφία του περὶ τοῦ Λοτὶ, δεικνύουν ὅτι ἡ σειρά τῶν δημοσιευμάτων τοῦ κ. Σπ. Τρικούπη θ' ἀ-ναγνώσθῃ πολὺ εὐαρέστως, λόγῳ τοῦ ἐνδια-φέροντος αὐτῆς καὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν γράφεται.

Σήμερα, χάρις εἰς ἀπεκρίτους ἐκδόσεις καὶ μεταφράσεις, τὰ ὥρατα ἐργα τῶν φιλο-λογῶν εἶνε προστά εἰς ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμον. καὶ ὀλίγοι εἶνε οἱ δὲν ἔχουν οὐτε κἀν ἑξῆς αὐ-τῶν. Ὅταν λέγω τὰ ὥρατα ἐργα δὲν ἐννοῶ βέβαια τὰ ἀμφεβόλου... ἀριστοτεχνικώτατος προϊόντα τοῦ Montepin καὶ Σας, ἀλλὰ τὰ λεπτότερα ἐργα ποὺ διαβάζον μ' εὐχαρίστησιν οἱ ποὺ ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι.

Τὸν συγγραφεὶν καὶ τὸν ἔργον τῆς φιλολογίας αὐτῆς θὰ προσπαθῶ νὰ δώσω μίαν εἰκόνα, ἀπὸ κριτικῆς μάλλον ἀποφύ, γὰς ὅσους τοὺς ἔξωρον καὶ γὰς ὅσους τὸν ἐξομολογῶν. Ἡμερᾶς μὲν ἓνα ἀπὸ τοὺς ἐξομολογῶν Γάλλους roman- ciers, τὸν Pierre Loti, τὸν ὁποῖον τὰ ἐργα εἶνε παγκοσμίως γνωστά.

Γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ Λοτὶ νομίζω ὅτι ἀρκετὰ εἶνε γραμμένα, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν προσθέτω τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἄλλως τε δὲν πρόκειται νὰ γράψω ἐδῶ τὴν βιογραφίαν του.

Ὁ Λοτὶ ἐγεννήθη τὸν Ἰαν. τοῦ 1850 στὸ Ro- chefort τῆς Γαλλίας. Τὸ 1867 κατετάχθη στὸ Ναυτικὸν ὅπου διηγεῖται ὡς σήμερα.

Τὸ ἀληθὲς ὄνομα του εἶνε Julien Viand, ἐπο-νομάσθη δὲ Loti πῶθας ὑπὸ τῶν φίλων του ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλῃς θαλάσσης καὶ ματωροφροσύνης του.

Ὡς γνωστὸν ὁ Λοτὶς εἶνε πανεύμορφος Ἰνδικὸ ἄνθος ποὺ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα.

Ὡς ἀξιομακρὺς τοῦ Ναυτικοῦ ἐπισκεπθῇ πλεί-στα ὅσα μέρη, ἐν οἷς καὶ τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῶν ἐτῶν. Ἀπὸ τὰ ταξείδια του αὐτὰ ἀπεκόμισε σαρπῆς

ὅταν ἓνα βράδυ μὲς ἐκάλυψε εἰς ἓνα φι-λικὸν χορὸν.

Ἄν καὶ δὲν εἶχα διαθέσειν ἐνδεῶς εἰς τὰς προτροπὰς τῶν οἰκείων μου καὶ ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι εἰς μίαν γωνίαν ἀνηχημένης, παρακολουθῶν τοὺς χορούς, ὅτε τὸ τοῦ θαύματος—βλέπον τὴν Καικιλιάν ἀντικρῶ μου συνομιλοῦσαν μετὰ τῶνος φίλου μου.

Χωρὶς τίποτε νὰ σκεφθῶ, τρέχω πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ μὲ προφάνην ὅτι θέλω κατὰ τὰ ἀνακρινώδη πρὸς τὸν φίλον ποι-ητὴν ἐγνώριζε τὰ πάντα, τοὺς πληθύνον-τες ἐγνώριζε ὅτι οὗτος μὲ ἐλπίσθη, συνο-μιλοῦν τὰς φράσεις του μὲ τοὺς πλῆθος κο-λακευτικούς τίτλους διὰ τὸ ἄπομνόν μου.

Ὅσον ὥρα συνομιλοῦν ἡδονακῶς τὸν ὅσον εὐτυχίαν, ὅσον ἴσως κανεὶς ὀντοῦ δὲν ἐδοκίμασεν εἰς τὸν κόπον. Ἡτοιμα-ζοῦνται νὰ τῆς ἐκφράσω πᾶν ὅτι αὐ



Η ΦΟΡΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΑΚΚΩΝ

Ο εν Ζαγαζίζ της Αιγύπτου ανταποκριτής της «Ελλάδος» κ. Αντών. Ν. Λαγκαδάς, μεταξύ άλλων φωτογραφιών, μας απέστειλε και τα δύο ταίρια, τας δημοσιευόμενας σήμερον, αίνετες έχον τήν αξίαν, ότι δίδουν χαρακτηριστικήν εικόνα τής εν Αιγύπτω εργασίας.

Η πρώτη παριστά μέρος της αλυσής της εν Ζαγαζίζ τῆς Βαμβακομηχανῆς Χωρέμη-Μπενάκη. Οἱ ἔξω ἐσθραγμένοι σάκκοι προκείται νά εισαχθῶν εἰς τὸ ἐργαστάσιον. Ἐκαστος τοῦτων ζυγίζει 80 δαδάς. Ἐν τοῖτοις, ὁλόκληρον τὸ φορτίον τοῦτο ὑποβαστάζεται, ἀπὸ ἑνα μόνον ἀλλὰ φορμιλῶν ἰθαγενῆ, ὁ ὁποῖος μεταφέρει τὸν σάκκον εἰς τὸ ἐργαστάσιον.

Ὅλη ἡ βαρεία αὕτη ἐργασία ἐκτελεῖται βέβαια ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς ἐργάτας, ἐνῶ ὁ Ἕλλην ὑπάλληλος ἐκτελεῖ τῆς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας καὶ κυβερνᾷ τοὺς ἐργαζομένους.

Ἡ δεύτερα εἰκὼν παριστᾷ ἄλλην ἀποψιν τῆς ἰδίας αλυσῆς, ἡ ὁποία εἶνε κολοσσία εἰς τὰς διαστάσεις.

Ἐντὺς αὐτῆς εὐρίσκεται τὸ ἐργαστάσιον, τὸ ὁποῖον καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐκεί ἀπλῶς «Μηχανή», ἐκεῖ αἱ ἀποθήκαι τοῦ βάμβακος, ἐκεῖ ἀκομή καὶ τὸ ἰδιαίτερον τῶν ὑπαλλήλων οἶκημα, ἐν οἴκῳ



ΜΙΑ ΟΨΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΥΛΗΣ

ἀνετον, εὐτρόσιον, ὀρεινὸν καὶ ἀξιοπρεπές.

Ὅλα αὐτά, ἐν τοῖτοις, δὲν εἶναι εἰμὴ παρατήματα τῆς ὅλης ἐργασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ οἴκου Χωρέμη-Μπενάκη, ὁ ὁποῖος ἐξάγει εἰς Εὐ-

ρώπην τεραστίας ποσότητας τοῦ προϊόντος τῆς Αἰγύπτου καὶ προσφέρει εἰς τοὺς ἐκεῖ πολυαριθμούς Ἕλληνας, ἐργασίαν καὶ ἐκδουλεύσεις ἐπίσης τεραστίας.

Ἡ «Ελλάς» στρέφουσα τὴν προσοχὴν τῆς καὶ τὸν φωτογραφικὸν φακὸν, πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὅπου ἀκμάζει καὶ δρᾷ ὁ Ἕλληνας, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον, μετὰ γὰρ βεβαίως σταματᾷ εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα, ὅπου ἀνευρίσκει τὴν εὐγενῆ δράσιν καὶ τὴν πρῶτον τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ.

Ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἴτε εἰς τὸ Ἑσωτερικόν, εἴτε εἰς τὸ Ἐξωτερικόν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν τοιαῦτα σημεῖα, ἅς μὴ διασάσουν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν.

Ἄς ἀποστείλουν σχετικὰς φωτογραφίας

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΩΜΕΝ ΕΦΕΤΟΣ



Η ΚΑΜΗΛΑ

(Φωτογρ. κ. Γ. Ἀλεξίου)

Εἶναι ἀποχὴ τρέλλας, εὐθυμίας καὶ χαρᾶς. Ὁ Κακῆρας ἐξέδωκε ἑνὶς μίαν ἐγκύκλιον διαταγὴν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους διηκόους του καὶ τοὺς υποχρεοῖ νὰ διασκεδάσουν. Κάτω λοιπόν τὰ συνθηκὰ πρόσωπα, κάτω ἡ μελαγχολία! Ὁ γέλωτος ἐργετὰ βασιλεὺς καὶ κορ' ἀρχὸς, ἡ εὐθυμία ἐρ/εταὶ νὰ ζητήσῃ τὰ δικαιώματά της.

Ἐν τοῖτοις οἱ Ἀθηναῖοι κοιμῶνται κοιμῶνται παντοῦ, καὶ ἀντὶ νὰ ὑποδεχθῶν τοὺς Καρναβάλου τὴν εἰσοδὸν κομψοὶ καὶ ροκάτες ἔχου συνοδεύουν τὴν διέλευσιν του χαρμημάτα καὶ ἔχου ροχαλητῶν. Ἄν ὅμως ἡ καλὴ τάξις κοιμᾶται καὶ ἂν ἔχῃ ἀνάγκην γαρτολισμοῦ διὰ νὰ γελᾷσῃ ἢ χρημάτων διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν εὐθυμίαν της, ὁ λαὸς, ὁ λαὸς σὲς, ἔχει πρόχειρα τὰ χεῖρά εἰς εὐθυμίαν, ἀγοράζει μίαν μουστράναν πέντε λεπτῶν καὶ εὐθυμῇ...

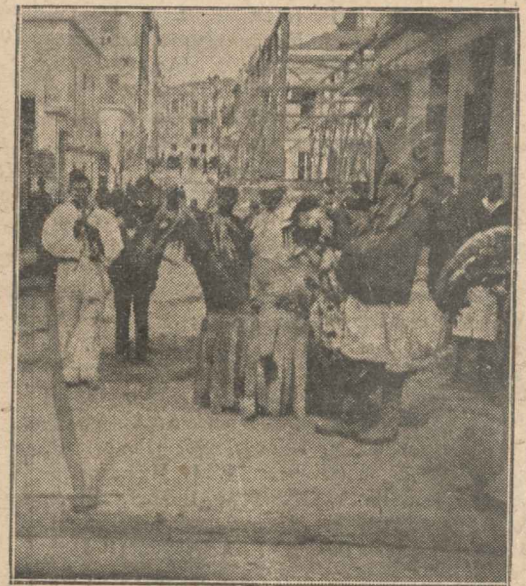
Ἐάν τις εὐχόμενος προσωποδοφῶν, — ὁ μπερτές τοῦ σπητιοῦ, τὸ φουστὰν τῆς ἀδελφῆς, τὸ σεντόνι τοῦ γείτονος, ἢ ἀναγκασθῶν διὰ νὰ σχηματίσῃ εὐπρόσπορον ὁ ὅμιλος — ἐιργεῖται εὐθὺς πρὸς τὸν νωστῆλον Ἀθηναῖον τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. Μία ὀμίλια τῆς σοφῆς γερουσίας διακό-

πτεται, δύο χεῖλη χαρμημένα ἡμυνοῦνται εἰς μελιόμα ἀλαφρόν, καὶ μεταξὺ ἐνός ρωσικοῦ βακίλου καὶ μίας κατὰπατήσεως τῶν θεσμῶν, πη3ᾷ μία ἐρώτησις ἀπλήρωτος: — Ἀποκρῆες...

Ἡ Γκαμήλα προχωρεῖ: Πορτοκίλι φάρφες, ἔχ, κυρὰ μαμά... Καὶ τὸ πάντων ζῶν ψαρεὺς πεντάρες καὶ δεκάλεπτα καὶ ἄσβεστοι μασκαράδες περιφέρει τὴν θηριώδη του ὄψιν καὶ τὸν τανγκὴν του ὑπὸ τοὺς ἐξώστους καὶ τὰ παράθυρα.

Οἱ γαβριάδες τρέχουν πίσω τους: ἡ γκαμήλα εἶναι σὺμβολον ἐθνικόν, εἶναι διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τῶν Ἀθηνῶν, οὐ ἦτο ἡ γάτα διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, οὐ εἶναι ἡ κόττα διὰ τὰ ἀποσπάσματα.

Ἄλλὰ ὁ εὐλόγιος θάλας ἔχει πᾶν περίεργον ὁμιλίαν, καὶ ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, καὶ στρατιωτῶν πρόχειρον σκηνὴν ἢ εὐλίην Μακρίαν με δέκα τρέχας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἑνα φέρεμα καμωμένον ἀπὸ μίαν γωνίαν παλαιᾶς κορδέλλας γυναικείου φορέματος ἐκφράζει τὰ αἰσθηματὰ της πρὸς τὸν πρῶτον ἐραστὴν τοῦ εὐλίην θάλας τὸν Παρτινεβάλλον.



ΜΙΑ... ΝΕΑ ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

Ὁ εἰς παριστᾷ τὸν πετεινὸν καὶ ὁ ἄλλος κἀθηται ἐπὶ ὄνου καὶ συνδιαλέγονται, ἐνῶ τὰ παιδιὰ τῶν συνοικιῶν συρρέουσιν διὰ νὰ ἴδωσιν τὸν ἐκόροτον καὶ τὸ γαϊδούρι, ὅπως τοὺς ὀνόμασαν.

(Φωτογρ. κ. Γ. Ἀλεξίου)

Ἄλλ' ὁ παπᾶς διακόπτει τὴν ἐρωτικὴν τῆς ἐξομολόγησιν. Ἀρχίζει τὸ πατριαρχικόν εὐλο, τὸ ὁποῖον καταλήγει εἰς τὸ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἀστυνομενὸν τμήμα.

Ἄλλοι ὀργιάζουν οἱ παλαισταί: τὰ ροκάλα, ὁ καραγκιόζης, οἱ διάφοροι ἀνθρωποκυταλιανοὶ τῆς Ἑλλάδος τῇ συνοδείᾳ μίας νοδῆς λαντέρνας ἐκπλήσσουν τὰ πλήθη ὁ κοσμάκης γελᾷ, διασκεδάζει, καὶ ἀγοράζει ἀντὶ ἐνός ὀβολοῦ τὴν εὐθυμίαν τοῦ τοῦ ἐπιβάλλει τὸ ἡμερολόγιον.

Ὁ κοσμάκης γελᾷ, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι; Κᾶποιον κομμάτιον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ, ἀλλὰ τὸ κατεστρώσεως ἡ φιλαργυρία τῶν πλουσιῶν μας, κάποιος χορὸς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς τὸ δημοτικὸν καὶ ἐδολογικήν ἀγρίως ἀπὸ τοὺς δημοτικούς μας ἀρχοντας. Τὶ θὰ ἀπογείνωμεν λοιπόν;

Πρὸς τὸ παρὸν δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ νὰ γελῶμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὰ ροκάλα, τὸν Θεοδοῦτον, τὴν γκαμήλαν καὶ τὸν Φαρμακὴν καὶ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων!...

Παλαιός

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ
ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΥΚΟ

Στὸ καταπράσινο στρόβιλον τοῦ κάμπου ποῦ τὸ κεντοῦν τὰ κίτρινα λιμόνια καὶ ἡ ἀνθισμένης μυγδαλῆς ἀνοίγει μιά τρύπα τὸ κατάσπρον ἐρημικλῆσι τοῦ Γαλατᾶ.

Στὴ μιά του γωνιά ἦταν φυτεμένον ἑνα κυπαρίσι καὶ ὅστιν ἄλλην γωνιά του ἑνα πεύκο.

Τὰ ἔνωσε ὁ μικρὸς τοῖχος τῆς ἐκκλησίας καὶ ὁ ἴδιος τοῖχος τὸ χωρίζε.

Ὅσο σκληρὸν καὶ ἂν ἦταν ἡ καρδιά τους δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νάγαλθῶν, ὅπως ἀγαπιόνται δύο ἀδέρφια καὶ ἀκόμη περὶ δόσσοτερο.

Τὴν αἰγὴν μετὰ τὴν δροσιὰ τάγεράκι ἐφῆρνε τὴν κορφήν τοῦ κυπαρισιοῦ ἀπάνω ὅτ' ὁ πεύκο καὶ τὸ πεύκο ἀνοίγε, σὺν ἀγκαλιὰ ἐρωμένης, τὰ κλαριά του γιὰ νὰ δεχτῇ τὸν ἀγαπῆμενον του σύντροφον.

Καὶ τὴν ὥρα ποῦ τὰ πονεῖα ζευγαρωμένα ἀλλάζανε φιλάκια μέσα ὅτ' αἱ κλαριά τους, φιλιόντουσαν κ' αὐτὰ, μὰ τὰ φιλιὰ τους τάβλεπε ὁλος ὁ κάμπος καὶ τὴν ἀ-

γάπην τους ὅδον τὸν κόσμον τὴν εἶχαν εἰπῇ γιὰ νὰ τὸ ξέρουν ὅλοι πῶς ζοῦν εὐτυχισμένα.

Ὅμως ἑνα πρωὶ ἀνοιξιότικο, ποῦ τὰ δόνι εἶχε μαλακώσῃ τὴν καρδιά τῆς ἐρωμένης του μετὰ τὸ γλυκὸν του τραγοῦδι ποῦ τραγοῦδισε ὅλη τὴ νύκτα, τὸ πεύκο ἐρρίξε κάτω τὰ φύλλα του σὺν νὰ γονάτισε μπρὸς ὅτ' ὁ κυπαρίσις νὰ τοῦ πῇ μετὰ πίκρα τὸ παράπονό του ποῦ ὡς τὴν ὥρα τὸ εἶχε κρατήσῃ κρυφὰ μετὰ τὴν καρδιά.

— Μὴ φιλῶνς πιά ἀγάπην μου, γιὰτὶ τὸ φύλλο σου θὰ μᾶς χωρίσῃ πολὺ γλήγορα.

Τὴν εἶλεπε πολὺ καλὰ τὴ δυστυχία του τὸ ἄμοιρον πεύκο καὶ ἀκόμη καλλίτερα ἔχεν αἰσθανθῇ πῶς ἡ ἀγάπην του ἄγιο καὶ ὅθ' ἔαυτοῦσε ἀφ' οὗ θὰ ἔλειπαν σὲ λίγο τὰ φιλιὰ καὶ τὰ δάσθημα ἀγκαλιὰματα.

Μὰ τὸ κυπαρίσι μετὰ μετὰ τὴν ἡμέρα ψίλωνε καὶ ἔχασε πιά τὰ φιλιὰ καὶ τὰ γκαλιόματα τοῦ ἄμοιρου πεύκου ὅσ' ἐρρίξε ματιὰ ὅτ' ὁ μπόι του καὶ εἶδε τὴν ὁμορφιά του.

— Δὲν πιστεύω ποτὲ ὁ δαλνῆθαι νὰ νο-

καὶ περιγράφας βραχείας, μετὰ τὴν πεποῖθησιν ὅτι ἡ «Ελλάς» θὰ τὰς δεχθῇ προθύμως εἰς τὰς στήλας της.

Εἶδε κλαπιδὲ τὸ ἄμοιρον πεύκο καὶ ὁκώσε κιαυτὸ τὰ κλαριά του καὶ βάλθηκε νὰ φθάσῃ τὸν ἀπιστὸ σύντροφον.

Ὅμως εἶχε φιλῶσθ τόσο ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ νῆθῃσιν τὰ δένδρατα κλαριά του καὶ ἡ κορφή του ἔγυρε ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ βάρος, καὶ τὰ κουρασμένα κλαριά του τὰ στήριξε ὅτ' ὁ δυνατό κορμὶ τοῦ κυπαρισιοῦ.

Ἐστὶ ἀκουμπισμένον φαίνεται τώρα τὸ γέριον πεύκο ἀπάνω ὅστιν παλαιὰ του ἀγάπην ποῦ ὅλο φιλῶναι ποῖος ἔχει γιὰτὶ. Ἰσως γυρνεὶ καυτὴ τὸ σύντροφόν της ποῦ τῆς πρέπει, μᾶκρο δὲν τὸν βρῆκε γιὰτὶ ἐκεῖ ποῦ τὸν γυρνεὶ εἶναι ἄπειρο.

Τὸ γέριον ὅμως πεύκο γιὰτὶ νᾶναι χαροῦμενον, ἀνθισμένον;

Χαίρεται γιὰτὶ βλέπει τὴν τιμωρία ἐκείνου ποῦ τόκανε δυστυχισμένον, ἢ τοῦ φτάνει πῶχαι κοντὰ του τὴν παλαιὰ του ἀγάπην καὶ θυμᾶται τὰ περασμένα;

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 8ῃ Φεβρουαρίου 1908

Γ. Εὐστάθιου



ΤΟ ΓΑΤΤΑΝΑΚΙ

(Φωτογρ. κ. Γ. Ἀλεξίου)



ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΕΤΗΜΟΙΒΕΜΕΝΟΙ
Εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος.

(Φωτογρ. κ. Γ. Ἀλεξίου)

Μία γυνή, ή Ίρλανδή, ξεγκοιούθει μετ' άγο-
νίας τού κομπολόγιόν της.
Είς την θέσιν τού αναπαγνέτος πλοιάρχου ά-
πέμεινε τώρα πλοίαρχος ό άρχηγός της ομάδος.
Οί βάσκιαι γνωρίζοντες την θάλασσαν, όπως και
τό όρος, και είνε τοιμηροί εις τας άβύσσους και
εφευρετικοί εις τας τρυφάς.

Τό πλοίον έφθανεν ήδη.
Οί σκόπελοι δέν ήσαν εις άποστασιν πλέον.
Έφωσαν εφρέθησαν τόσον πλησίον τού μεγα-
λου βράχου, ώστε όπισθεν αυτού εκρύβη ό *Έρ-
θός φάρος*.

Αυτός όφθιούτο τώρα πρό αυτών και όπισθι του
εφαίνετο ή έρυθρά ανταύγεια φανού, και όμοία-
ζεν ό βράχος προς πελωρίαν μάστιγην γυναικα φέ-
ρουσαν εις την κεφαλήν πυρρλεγή κόμμωσιν.

Ο βράχος εκείνος είχε κακήν φήμην. Έκτει-
νόμενος από της μεσημβρίας προς δυσμάς άπε-
τελείτο από δύο συστάδας βράχων έκτανδυνου-
τάτων εις τούς ναυτικούς.

Ο άρχηγός παρετήρησε τόν μέγαν σκόπελον
και άνεκράζε.

— Ένας άνθρωπος με θάρρος να φέρη ένα
σχοινί να μας δέση εις τόν βράχον. Ξεύρει κα-
νείς σας καλό κολήμβημα;

Καμία απάντησις. Ούδεις εκ τών έπιβατιών-
των ήξευρε κολήμβημα ούδ' αυτοί οι ναύται. Ή

άγνοια αυτή είνε συχνή δυστυχώς εις τούς θα-
λασσινούς.

Είς έν άκρον τού καταστρώματος τεμάχιον ξύ-
λου άποκοπέν εφαινότο κινούμενον υπό τού άνέ-
μου. Ο άρχηγός τού ήρπασε με τας δύο του χεί-
ρας και έκραξε.

— Βοηθήσατέ με!

Οι ναύται έβρόθησαν και τού ξύλου άπεσπάσθη
και έμεινε πλέον εις την διάθεσιν των. Ήτο δέ
τουτό χονδρή δοκός από δρυιν, ισχυρά και δυ-
νατή, δυνάμενη να χρησιμεύση και ως στήριγμα,
άλλα και ως όργανον επιθέσεως, ως μοχλός ενός
βάρους, άλλα και ως κριός έναντιον πύργου.

Προσέξατε, εφώναζεν ό πλοίαρχος,
— Έξ ναύται και επιβάται άνήγειρον την δοκόν
και την εκράτησαν ορίζοντες, ούτως, ώστε εις
δουείσαν στιγμήν να άποκρούσουσι την προσέγ-
γισιν τού βράχου.

Ο χειρισμός ήτο δυσχερέστατος και επικίνδυ-
νος. Τό ν' άποθήση τις έν όρος είνε τόλμη με-
γάλη. Οί έξ άνθρωποι ήδυναντο εκ τού αντικτύ-
που να τινάζθωσιν εις την θάλασσαν. Άέναιος
ένανταγή κινδύνων. Μετά τόν άνεμοστρόβιλον ό
σκόπελος, μετά τόν βορράν ό γρανίτης. Ήτοι
μετά τού σούλληπτον, τού αδιάσιστον.

Επλήθε μία τών στιγμών εκείνων κατά τας
όποιος ή κόρη δύναται να λευκονθή.

Ο σκόπελος και τó πλοίον ήτοιμάζοντο προς
σύγκρουσιν.

Ο σκόπελος εφαινότο άναμείνων.

Αίρνης πελώριον κύμα προσέτρεξε και έδεσε
τέρμα εις την προσδοκίαν. Τό κύμα ήρπασε την
σκούναν, την άνύψωσε, την έμετεώρισε προς στή-
μην, ως κυμαίνεται ό λίθος εις την σφενδόνην.

— Κροτήθητε, εκραύγασεν ό άρχηγός. Βρά-
χος είνε. Φανήτε παλλικάρια.

Η δοκός με τούς έξ άνθρώπους είχε γίνη έν
σώμα τώρα. Αί χείρες των κατεξέσχιζοντο και
καθιμαίνοντο. Έκείνοι όμως δέν ήγνόουν τίποτε.

Τό κύμα έφωρε την σκούναν επί τού βράχου.
Η σύγκρουσις εγένετο.

Επάνω της ήπλώθη ό λευκός άφρός τού κύ-
ματος, ό όποιος καλύπτει πάντοτε τας περιπε-
τείας ταύτας.

Όταν ό άφρός διεσκορπίσθη εις την θάλα-
σσαν και άποστασις άπεκατέστη πάλιν μεταξύ βρά-
χων και πλοίου, όί έξ άνθρωποι είχαν κυλισθή
επί τού καταστρώματος, άλλ' ή *Ματουτίνα* έ-

φφυγε ταχεία κατά μήκος τού σκόπελου. Η δο-
κός είχε εργασθή έπιτυχώς. Είς όλίγα δευτερό-
λεπτα, τó όλισθημόν είχε συντελεσθή και ό φάρος
διεκρίνετο τώρα όπισθι της σκούνας.

Η *Ματουτίνα* προς τó παρόν είχεν άποφύγη
τόν άμεσον κίνδυνον.

(Ακολουθεί)

ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ τού κ. Παναγιωτοπούλου, δι-
ευθυντού της Έμπορικης Σχολής Πειραιώς,
έναντιον των προταγανδίων Σχολών, θα τύχη
βέβαια, της απαιτουμένης προσοχής, εκ μέρους
της Κυβερνήσεως, ή όποια ήκουσε τά κατά τό
ζήτημα τούτο, εκ της έν τη Βουλή γενομένης
συζητήσεως. Ο κ. Παναγιωτοπούλος, διά γλώσ-
σης σαφούς και επιχειρημάτων ισχυρών, άποδει-
κνύει, όποιον κινδύνον φορείς δύναται να γί-
νουν και γίνονται ήδη οι σχολαί αύται.

Έκαστος, υπό την προστασίαν των ελληνικών
νόμων, δύναται αναμφιβόλως, να έξασκη τό έρ-
γον του. Άνάγκη όμως να τό έξασκη, έντός των
όρίων, τά όποια οι νόμοι ούτοι διαγράφουν, και
κυρίως να σέβεται τόν τόπον, εις τόν όποιον ζή,
χωρίς να νομίζει ότι ως Άνατολίται έχομεν, και
διά τήν θρησκείαν άδόμη, άνάγκην φώτων εκ
της Δύσεως.

Ο *ΕΝ ΑΛΜΥΡΩ* Ήπειρωτικός Πατριώτ. Σύλ-
λογος «Πύρος» ό «Αετός», καταρτίζουν Ήπειρω-
τικήν Βιβλιοθήκην, ή όποια θ' άποτελεσθή εκ
όλων των περι Ήπειρου αναγραφόντων, έστω
και όλίγας γραμμιάς βιβλίων, ως και εκ πάντων
των συγγραφέντων από Ήπειρώτας, παρακαλεί
πάντα Έλληνα συγγραφέα ή κάτοχον τοιούτων
βιβλίων όπως άποστείλη αυτά υπό την διεύθυν-
σιν: κ.κ. Αστέρειον.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Έξ επιστολής, σταλείσης προς ήμās, παρά τού
εκ Ρεθύμνου «Ελευθερώτος», άποσπώμεν τά
έξης, σχετικά προς τόν γραφολόγον της «Ελ-
λάδος».

Κατεπλάγην κυριολεκτικώς με τās άκριβεστάτας
γνώμας τού γραφολόγου περί έμου.

Ουδέποτε ήλπιζα τοιαύτην έξέτασιν ήν και παρα-
δέχομαι ως αληθεστάτην. Άληθώς τιμή την πα-
τρίδα μας τούτο, ιδιαίτέρως δέ και την «Ελλάδα»
ήτις εις τούς συνεργάτας της έχει και ένα τοιού-
τον πολύτιμον άνδρα.

Ρεθύμιον (Κρήτης)

ΕΛΕΥΘΕΡΝΕΥΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
29 ΙΟΥΝΙΟΥ
26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
& 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

4	ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ	ΕΤΟΣ 1908
4 Μεγάλα κέρδη	100,000 δραχ.	400,000
4 Κέρδη	25,000 δραχ.	100,000
4 Κέρδη	10,000 δραχ.	40,000
12 Κέρδη	3,000 δραχ.	60,000
20 Κέρδη	1,000 δραχ.	20,000
1644 Κέρδη	100 δραχ.	164,400
2312 Κέρδη	30 δραχ.	113,600
4000 έν όλω Κέρδη αξίας δραχμών.....		900,000

Μέχρι της πρώτης κληρώσεως (2/27 Απριλίου 1908) θα έκδοθώσι μόνον 300,000
τετραδράχμιον γραμματίων, ύπ' αριθ. 1—300,000. Μόνον οι αριθμοί ούτοι θα
επιδείκνυν έντός της κληρώσεως, κατά την κλήρωσιν ταύτην. Κατόπιν, θα έκδο-
θώσι μονοδράχμια γραμματία, ισχύοντα διά μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων,
ύπ' αριθ. 300,000 άχρις 1,000,000, θα προστεθώσι δέ έντός της κληρωτίδος και οι αντί-
στοιχοι αριθμοί.

Γραμματία πωλούνται: Είς τās δημόσια ταμεία και λοιπάς δημοσίας αρχάς, εις τās
Τραπεζάς, εις τούς σταθμάρχας και στασιάρχας των σιδηροδρόμων, τούς διαχειριστάς των
μονοπωλείων και τās πρακτορείας των εφημερίδων προς ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ έκαστον,
ισχύον διά τās τέσσαρας κληρώσεις και προς ΔΡΑΧΜΗΝ ΜΙΑΝ έκαστον γραμματίον, ισχύον
διά μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων.

Διά πᾶσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον εις τó Γραφείον τού
Εθν. Στόλου και τών Αρχαιοτήτων, Ήπουργ. Οικονομικών εις Αθήνας.

Ο Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑ Χ. ΖΩΣΙΜΑ

17 ΟΔΟΣ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 17

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ, ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ, ΕΥΘΗΝΙΑ, ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΟΥ

ΜΕ ΟΛΙΓΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ ΕΠΙΠΛΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Έλπιδα ένομα άκριβέ..... γλυκερά παρηγοριά
μας..... Έσύ νόμφη άθάνατη, ποθ γεννήθηκες στού
Όλิมπου τέσ χιονισμένες κορφές, καταδέχτηκες
κ' άγρησές τά περιλαμπρα παλάτια σου, και πέτα-
ξες στη θνητή μας πλάσι, θερμή παρηγορή: ρα της
καρδιάς μας..... Ο πανέμορφη νόμφη..... Η τραλλή
φαντασία μου σε βλέπει αυτή τη στιγμή να πεύξ:
με τά χρυσά φτερά σου κοντά μου..... Στ' άγαλμα-
τένια κάλλη σου δικάζω, τ' άρχοντοφάντο πρά-
σινο φρέμα σου μοιάζει με πράσινο φύλλωμα που
κρύβει τό μισοαναγμένο μπουμπουκάκι άστρη;



Η ΔΙΣ ΦΙΦΙΚΑ ΜΥΛΩΝΤΑ

ΕΣ ΑΡΤΗΣ

Είς την όποιαν άνήκει και τό πρό τιнос δη-
μοσιευθέν εις την «Ελλάδα» κομψόν και δυνα-
τόν λογοτέχνημα, υπό τόν τίτλον «Ο Πλάτανος
τ' Άλή-Πασά».

τριανταφυλλιάς... Γορβίσεις, γορβίσεις αδιάκοπα χωρίς
τά πλουμιστά φτερά σου να κουνάζωνται.... Αχώ-
ριστη φίλη στές χαρές μας, μόνη παρηγοριά στές
θλίβες μας.... Ακούραστη πάντα πεύξε, πεύξε....
Κι' από τά πανύψηλα των Ισχυρών παλάτια, γοργή
πεύξε στα καλυδάκια των φτωχών, και τη χαρά
σκορπίσεις μ' ένα φλημιά σου.... Παρηγορής τό δρ-
φάνό που γυρνά και πεινασμένο κοιμάται στα πε-
ζούλια του δρόμου, και φθιρβίσεις λίγα γλυκόλογα
στον έτοιμοθάνατο.... Και με την άρμονική, την
αίθρια φωνή σου, ποθ έχει παρμένο κάτι άπ' τό
καλώςήμα των πουλιών κι' από τό φλοίσβο της
θάλασσας, με τη μαγική φωνή σου φθιρβίσεις στον
καθ' ένα «Έλπιζε».... Ο σερήν, ό νόμφη, ό μά-
γισσα ξελογιάστρα.... Πές μου γιατί αυτή ή λέξι σου
ανηχέει στην ψυχή μας σαν ούράνια μελωδία:.....
Στου καθ' ενός την καρδιά έχεις στήσει τ' ελόχρυσο
θρονί σου και από και βασίλισσά μας μόνη, μάς
κυβερνάς με τη μαγική σου δύναμι..... Στήσε έλ-
πίδα μου γλυκερά, στήσε τ' ελόχρυσο θρονί σου
στην καρδιά μου, και μη φύγεις ποτέ ποιά άπ' αυτού,
γιά να σ' ακούω πάντοτε να μου φθιρβίζεις με τη
μαγική φωνή σου: «ΕΛΠΙΖΕ».....

Άρτα 1908.

ΦΙΦΙΚΑ Α. ΜΥΛΩΝΑ

ΑΡΧΙΔΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΙΤΕΙΑ

Μ' έπιγαν 'τόν Παμπούνη λυσσασμένον
κι' έκει που μ' έφωτοσε τί έχω πάθει
λησιμόνησα μέσ' ε' τάλλα μου τά πάθη
να μαρτυρήσω πως σύ μ' έχεις φιλημένον.

Ν. ΛΙΒΑΔΑΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο "ΒΥΡΩΝ",



ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «Ο ΒΥΡΩΝ»

(Φωτογραφία τού έρασιτέχον κ. Α. Ημητ, Σαντοπούλου)

Ίδούθη πρό έτους υπό όμάδος, ως επί τό
πλείστον φοιτητών, σκοπός τού όποιου είνε ή
σωματική και ήθική ανάπτυξις των μελών αυ-
τού. Ο «Βύρων» εργάζεται πάντοτε άθορόβως,
διοργανώσας έν βραχί χρόνον, κατ' επανάληψιν,
έπιτυχείς παραστάσεις, υπό των μελών αυτού
και τη προθύμη πάντοτε συμπαράει και τού ό-
πορινομένου, υπέρ τού Έθνικού ήμιν Στόλου,
επίσης υπέρ ναών, φιλανθρωπικών καταστημά-
των κλπ. έν τη Δημοτική Θεάτρω Αθηνών, αι
όποιαί είχαν μεγίστας εισπραξεί. Έκτος των
έσπερίδων έκαμε πολλές εκδρομάς και διαλέ-
ξεις, αίντινες έσπεύθησαν υπό πλήρους έπιτυχίας.
Ο Σύλλογος ούτος άπαρτίζεται από νέους δι-
νοούντας και μετά άδελφικής στοργής εργαζο-
μένους υπέρ αυτού, από νέους ρεακτάς προς πάν
τό ιδεώδες και τό πατριωτικόν. Έκτος των τα-
κτικών μελών ούτου έχει και άντεπιστελλόντα
μέλη εκ τού έσωτερικού και έσωτερικού. Πρός
όρος είνε ό κ. Πέτρο. Έταβάρας, αντιπρόεδρος ό
κ. Πάν. Γρηγοριάτος, γραμματέας ό κ. Β. Βε-
ρέτσος, έφορος ό κ. Εδστ. Στεφάνου, ταμίας ό
κ. Κ. Ποιντελής και Σύμβουλοι οι κ.κ. Αντ.
Μαγκάκης, Πέτρο. Παυλάκης και Στυλ. Χιλι-
δάκης. Έκ παραλλήλου με τό Συμβούλιον τούτο

εργάζονται και τά λοιπά μέλη μετά μόχθου και
έπιμελείας, συμβάλλοντα τοιούτοτρόπος εις την
καθ' όλον πρόδον ένός Συλλόγου, όος είνε ό
«Βύρων», τά όποια είνε τά έξης: κ. κ. Κωνστ.
Κοκορόπουλος, Παν. Πουλάκος, Νικ. Νούσης,
Δημήτ. Βενέτης, Πύρρος Γιαννόπουλος, Χαρ.
Λημπεράκης, Θεμιστ. Λημπεράκης, Γεώργιος
Κορτσής, Θεόδ. Σατολιάς, Έλευθεριάδης, Όδ.
Λέκας, Πέτρο. Κανδύλης, Στυρ. Βαλκώσης, Δημ.
Βαλκώσης, Θεμιστ. Κυριαδής, Νικ. Καλογερό-
πουλος, Στυρ. Βιτάλης κλπ. και ό συνετηρη-
κάτω: πάντων κ. Ανδρέας Μάρκελλος. Ο
Σύλλογος ούτος ετοιμάζει νέας έσπερίδας υπέρ
των προσφύγων, τού ταμείου της Αιγίνης, εκ-
δρομάς εις Κηφισίαν, Χαλκίδα, Πόρον και
Κορίνθον, και στέμνιν τόν έν Ζαπτείο αγάλμα-
τος τού Βύρωνος, κατ' την επέτειον τού θανά-
του του, καθ' ήν δά όμιλήσωσιν οι διασημέ-
στεροι καθηγηταί τού Πανεπιστημίου ήμιν.
Έκ των εορτών τούτων δύναται κανείς να
συμπεράνη ότι μίαν ήμεραν δά κατέβη επί τη-
λον θέσιν μετ' έν τών Αθηνάις Συλλόγων ό
«Βύρων», ό όποιος διά την έαυτού του δράσιν,
είνε άξιος πάσης ύποστηρίξεως.
ΓΕΩΡΓ. ΑΔΕΣ.

SONNETO ΑΦΑΝΤΑΣΤΗ

Μάταια θνήθης δέν σ' έκατι, δέν μοιάζει άλλες κόρες,
ομοιογενήσιν κορμί, άνάλαβε ήμιασνα,
σάν σένα δέν φανταζόμην ούτε σ' ούδαντες χώρες
Την Παναγία οι άγγελαι με την φωτισμένην.

Παρθένα ήμισυάσπρη, ποθ σ' άν' έτα όργασμα
παύς στη γή και σέκεσαι σάν άλλη Άφροδίτη
από θεϊκή από κείνητε κι' άσπρη από κόλασι
πουσ' έβλεπα έμμερτες με τόν ασπρόδον.

Από ποιά λίμνη μωσύνη... θάλασσα μαγεμένη
έάν ρεγάδια άφανταστη σ' όν κούσι έλασι φρεσύν
και της έδώ στα χαρμά που είνε οι άνθρώποι...

Πές μου! ποιά που ήρώνα... και ποιά ούφοντο τάτσι
πριν έλθης έδώ σ' είναν βασίλισσα τον μου
και τώρα βασίλισσα έδώ που βασίλευσιν άνοι.

Ναύπλιον

Αλέξανδρος Μουτζουρίδης

ΑΣΤΕΡΙΑ

Λέγε πως όποιος θα βρεθή
μια νύχτα έκείνος στην πλάσι
στέφει με αόριστη μνήμη
ταύτ' ένα να δούσ' α!

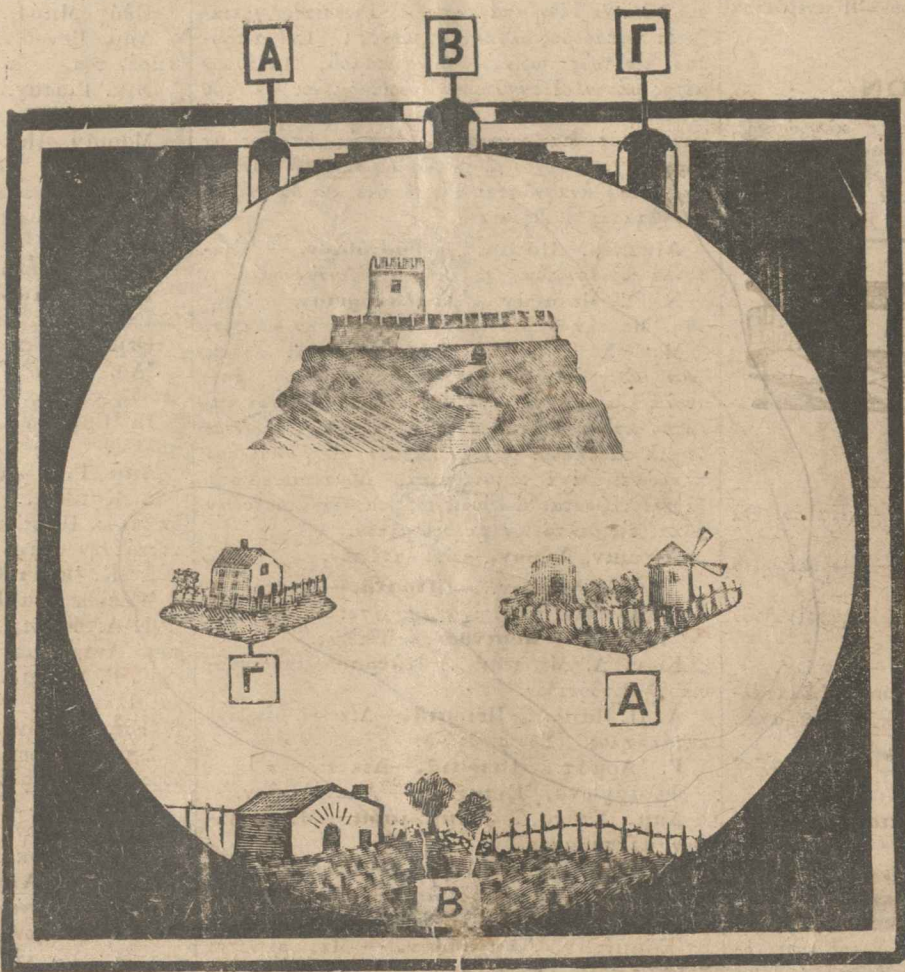
Όπως έγώ, όταν βρεθή
μια νύχτα έκείνος Σου, ό φως μου,
όλα τάύτ' ένα λησμονή
και τες μορμές του κόσμου!

Και με λογιόμα στην καρδιά
γονατιστός μπροστά σου
Αστέρια φάλλο αληθινά
«Τά μάτια τά δικά σου».

Σηροχώριον

ΑΘΑΝ. ΓΕΩΡΓ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ



Τρεῖς γείτορες ἔχουν πλησίον τοὺς λαχανοκήπους των, καὶ θέλουν νὰ τοὺς ποτίσουν ἀπὸ τρεῖς πηγὰς, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ἄνωθεν τοῦ φρουρίου.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ τρεῖς γείτονες εἶναι ἐχθροὶ, πρόκειται νὰ χαραῖξουν τοὺς αὐλάκας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ποτισθοῦν οἱ κῆποι των, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ συμπέσουν αἱ γραμμαὶ των, διότι θ' ἀναμυχθῇ τὸ ὕδωρ καὶ θὰ συμπλακοῦν.

Πρόκειται δηλαδή, δι' ἰδιαίτερας ἑκαστος ὁδοῦ, νὰ μεταφέρῃ ἐκ τῆς πηγῆς αὐτοῦ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν λαχανόκηπόν του. Οὕτω ὁ Α' θὰ φθάσῃ εἰς τὸν κῆπον Α', ὁ Β' εἰς τὸν Β' καὶ ὁ Γ' εἰς τὸν Γ'.

Ἐρωτᾶται :

— Κατὰ ποῖον τρόπον θὰ χαραχθοῦν αἱ 3 γραμμαὶ, ὥστε νὰ μὴ ἐγγίσουν ἢ μία τὴν ἄλλην;

Ὁ Διαγωνισμὸς ἐστάλη ὑπὸ τοῦ «Τόγκου» ἐξ Ἀσπροπύργου Φυλῆς.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 21ης Φεβρουαρίου.

Ἐκαστος διὰ ν' ἀπαντήσῃ, δύναται νὰ κάμῃ σχεδιάγραμμα ἀπλοῦν, ἐπὶ τεμαχίου χάρτου, μὲ σημεῖα μόνον (ὄχι μὲ εἰκόνα) καὶ νὰ ὀρῇ τὰς γραμμάς, καθ' ὃν τρόπον νομίζει δυνατόν.

Ἐπὶ ἐκάστης λύσεως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καθαρογεγραμμένον τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ λύτου καὶ ὁ τόπος τῆς κατοικίας του.

Ἄλλαι σημειώσεις γραφόμεναι ἐπὶ τῶν λύσεων δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, διότι τὰ δελτία τῶν λύσεων ἀνήκουν εἰς ἰδιαίτεραν ὑπηρεσίαν.

Παρακαλοῦνται οἱ λύται νὰ σημειώσων ἐξωτερικῶς ἐπὶ τοῦ φακέλλου, τὰς λέξεις «Διαγωνισμὸς 16ος».

Μεταξὺ τῶν λύτῶν θὰ γίνῃ κλήρωσις καὶ ὁ ἐπιτυχὼν διὰ τοῦ κλήρου, θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον ἀντικείμενον τῆς ἐκλογῆς του, ἀξίας 5 δραχμῶν, ἢ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς μετρητά.

ΤΑ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἤτοι εἰς τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου θ' ἀπονεμηθῶν τὰ ἐξῆς βραβεῖα εἰς τοὺς λύτας τῶν περισσότερων διαγωνισμῶν.

Ὅστις λύσῃ ἀπὸ σήμερον, δηλαδή ἀπὸ τοῦ 16ου Διαγωνισμοῦ, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1908, τοὺς περισσότερους διαγωνισμοὺς, μὲ τὸ πραγματικόν του ὄνομα καὶ ὄχι μὲ ψευδώνυμον, θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον ἑκατὸν (100) δραχμὰς.

Ὁ μετ' αὐτὸν ἐρχόμενος δεύτερος θὰ λάβῃ εἴκοσι πέντε (25) δραχμὰς.

Οἱ πέντε κατόπιν, οἱ λύσαντες τοὺς περισσότερους ἐκ τῶν ἄλλων, θὰ λάβων ἑκαστος ἀνὰ πέντε (5) δραχμὰς.

Διὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐπιτυχῶν τούτων, θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ ὀνόματα τῶν λύτῶν τὰ δημοσιευόμενα εἰς τὴν «Ελλάδα», ἵνα τοιοῦτοτρόπως ὁ ἔλεγχος καταστῇ γενικὸς.

Ἐκαστος δηλαδή ἔχων δικαίωμα θὰ ὑποβάλλῃ τότε, δι' ἐπιστολῆς τὴν αἴτησίν του, καὶ ἀφοῦ διὰ τῆς ἐξελέξεως, πιστοποιηθῇ τὸ δικαίωμά του, θὰ λαμβάνῃ τὸ βραβεῖον.

Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν τὴν δήλωσιν, ὅτι μόνον τὰ πραγματικὰ ὀνόματα θὰ ληφθοῦν, ὑπ' ὄψιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ψευδώνυμα.